

Sygn. akt VIII **Pa 120/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka (spr.) SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa B. H. (H.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o podwyższenie renty wyrównawczej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 31 marca 2016 r. **sygn. akt** IV P 98/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Renata Stańczak (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

VIII Pa 120/16

UZASADNIENIE

Powód B. H. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K., domagając się podwyższenia renty wyrównawczej o kwotę 1 200 zł miesięcznie za okres od dnia 1 listopada 2011r. do dnia 1 listopada 2014r., z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie podano, że pozwana wypłaca powodowi rentę wyrównawczą w wysokości po 1 100 zł miesięcznie; natomiast organ rentowy wypłaca powodowi rentę wypadkową w wysokości po 2 200 zł miesięcznie. Dochody każdego pracownika porównawczego – K. T., K. G. – wynoszą po 4 500 zł miesięcznie. Powód podał, że gdyby nie utrata zdolności do pracy w następstwie wypadku przy pracy, za który odpowiedzialność ponosi pozwana, to jego dochody wynosiłyby po 4 500 zł miesięcznie. W związku z tym renta wyrównawcza winna zostać podwyższona o dalsze 1 200 zł miesięcznie [4 500 zł – (1 100 zł + 2 200 zł)].

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2016r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o podwyższenie renty o 1 200 zł miesięcznie za dalszy okres tj. od dnia 2 listopada 2014r. i na przyszłość.

Pozwana w odpowiedzi na pozew uznała częściowo powództwo i zgodziła się na podwyższenie dotychczasowej kwoty renty wyrównawczej do kwot:

- a) po 1 482 zł miesięcznie za okres od dnia 1 listopada 2011r. do dnia 28 lutego 2012r.,
- b) po 1 419 zł za okres od dnia 1 marca 2012r. do dnia 28 lutego 2013r.,
- c) po 1 475 zł za okres od dnia 1 marca 2013r. do dnia 28 lutego 2014r.,
- d) po 1 499 zł za okres od dnia 1 marca 2014r. do dnia 28 lutego 2015r.,

a w pozostałym zakresie wniosła o oddalenie powództwa.

Na uzasadnienie podano, że na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 22 grudnia 2009 roku w sprawie IV Pm 2/09 powód utracił status potencjalnego pracownika i z dniem 1 stycznia 2009 roku uzyskał status potencjalnego emeryta. Oznacza to, że gdyby nie wypadek przy pracy, to powód z dniem 1 stycznia 2009 roku nabyłby prawo do emerytury górniczej. W związku z tym szkoda powoda w dochodach nie może być obliczana na podstawie zarobku pracowników porównawczych.

Wyrokiem z dnia 31 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Zabrze zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11 742,45 zł tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej za okres od dnia 1 listopada 2011r. do dnia 31 maja 2015r., z ustawowymi odsetkami od dnia 30 maja 2015r. do dnia zapłaty; po 273,47 zł miesięcznie tytułem renty wyrównawczej za okres od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 31 marca 2016r., z ustawowymi odsetkami od każdej z rat, począwszy od 16-go dnia każdego miesiąca do dnia zapłaty; a od dnia 1 kwietnia 2016r. i na przyszłość podwyższył rentę wyrównawczą, której wysokość ustalono wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 22 grudnia 2009 roku w sprawie IV Pm 2/09, do kwoty 1 466,65 zł miesięcznie, płatną do dnia 15-go każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności każdej miesięcznej raty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie uznanego powództwa,

W pisemnym uzasadnieniu Sąd I instancji ustalił, że pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku przy pracy, jakiemu uległ powód. Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2005r. w sprawie IV P 2074/03 Sąd Rejonowy w Zabrze zasądził od pozwanej na rzecz powoda rentę wyrównawczą na podstawie zarobków pracowników porównawczych, w tym G. G. i K. T.. Natomiast wyrokiem z dnia 22 grudnia 2009r. w sprawie IV Pm 2/09 Sąd Rejonowy w Zabrze obniżył powodowi wysokość renty wyrównawczej, z tym że od dnia 1 marca 2009 r. do kwoty 1 193,18 zł miesięcznie. Sąd ten ustalił, że gdyby nie wypadek przy pracy, to z dniem 1 stycznia 2009r. powód przeszedłby na emeryturę, której wysokość 3 008,74 zł została obliczona w oparciu o zarobki K. G. i K. T..

Sąd I instancji ustalił, że powód obecnie otrzymuje rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Pozwana wypłaca powodowi co miesiąc rentę wyrównawczą w wysokości 1 193,18 zł.

Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent wyrównawczych, celem obliczenia szkody powoda w dochodach za okres od dnia 1 listopada 2011, przy założeniu, iż powód z dniem 1 stycznia 2009 roku nabyłby prawo do potencjalnej emerytury w wysokości 3 008,74 zł netto.

Biegły Z. G. obliczył, że potencjalna emerytura wynosi:

- 3 892,28 zł brutto od dnia 1 marca 2009 roku,
- 4 072,10 zł brutto od dnia 1 marca 2010 roku,
- 4 198,34 zł brutto (3 436,49 zł netto) od dnia 1 marca 2011 roku,
- 4 269,34 zł brutto (3 494,10 zł netto) od dnia 1 marca 2012 roku,
- 4 440,11 zł brutto (3 631,50 zł netto) od dnia 1 marca 2013 roku,
- 4 511,15 zł brutto (3 689,15 zł netto) od dnia 1 marca 2014 roku,
- 4 547,15 zł brutto (3 717,91 zł netto) od dnia 1 marca 2015 roku.

Biegły obliczył, że powód posiada prawo do dalszej renty wyrównawczej, stanowiącej różnicę między potencjalną emeryturą a otrzymywaną z ZUS rentę wypadkową i otrzymywaną od pozwanej rentą wyrównawczą.

Biegły ustalił, że skapitalizowaną rentą wyrównawczą za okres od dnia 1 listopada 2011r. do dnia 31 maja 2015r. wynosi 11 735,61 zł, za okres od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 30 września 2015r. wynosi po 273,47 zł miesięcznie, z tym, że są to renty niezależne od ustalonej na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze w sprawie IV Pm 2/09. Natomiast od dnia 1 października 2015 roku i na przyszłość nowa wysokość raty renty wyrównawczej w miejsce dotychczas wypłacanej wynosi po 1 466,65 zł miesięcznie.

Sąd I instancji oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z wykazu wynagrodzeń otrzymywanych przez pracowników porównawczych tj. K. G. i K. T., bowiem był on bezprzedmiotowy i jego przeprowadzenie w świetle ustaleń dokonanych w sprawie IV Pm 2/09 było zbędne.

Na podstawie zabranego w sprawie materiału dowodowego Sąd I instancji uznał, że roszczenie powoda zasługuje na częściowe uwzględnienie, tj. w zakresie kwot wyliczony przez biegłego sądowego i uznanych przez pozwaną. Ponad kwoty obliczone przez biegłego powództwo zostało oddalone.

Sąd I instancji podał, że zgodnie z treścią art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. Natomiast zmiana stosunków w rozumieniu § 2 art. 907 - w znaczeniu zmiany sytuacji majątkowej lub osobistej - musi wystąpić po wydaniu wyroku ustalającego prawo do renty lub też po zawarciu ugody w tej sprawie. Sąd I instancji powołał się na uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 1972r., zgodnie z którą w sprawie o zmianę wysokości renty, ustalonej ugodą, sąd uwzględnia w ramach zmiany stosunków - na podstawie art. 907 § 2 k.c. - tylko okoliczności powstałe po zawarciu ugody (opublikowana w OSNCP z 1973 roku, Nr 3, poz. 38). Nadto, Sąd I instancji wskazał, że w wyroku z dnia 6 grudnia 2000r. w sprawie II UKN 125/00 Sądu Najwyższy uznał, że uchylenie lub zmiana wysokości renty zasądzonej lub wypłacanej na podstawie ugody (także pozasądowej), bez czasowego ograniczenia, możliwe jest tylko w sytuacji określonej art. 907 § 2 k.c., a więc gdy nastąpiła zmiana stosunków.

Sąd I instancji wskazał, że mógł wziąć pod uwagę tylko te okoliczności uzasadniające zmianę wysokości wypłacanej powodowi renty, które pojawiły się po wydaniu wyroku z dnia 22 grudnia 2009r. przez Sąd Rejonowy w Zabrze w sprawie IV Pm2/09.

Sąd I instancji podniósł, że od dnia 22 grudnia 2009r. sytuacja powoda nie uległa zmianie, nadal jest on potencjalnym emerytem, a jego szkodę w dochodach winna stanowić różnica pomiędzy potencjalną emeryturą a świadczeniem uzyskiwanym z ustawy wypadkowej. Sąd I instancji zaznaczył, że brak było podstaw, aby uznać, że powód byłby nadal pracownikiem pozwanej i uzyskiwał wynagrodzenie, jakie otrzymują pracownicy porównawczy K. G. i K. T.. Prawomocnym wyrokiem w sprawie IV Pm 2/09 ustalono, że gdyby nie wypadek przy pracy, to z dniem 1 stycznia 2009r. powód przeszedłby na emeryturę.

Sąd I instancji wskazał, że jest związany ustaleniami poczynionymi w sprawie IV Pm 2/09, bowiem zgodnie z treścią art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia pomiędzy tymi samymi stronami. Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego. Sąd I instancji wskazał, że w wyroku z dnia 8 marca 2010r. w sprawie II PK 249/09 Sąd Najwyższy uznał, że związanie orzeczeniem oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (opublikowany w LEX Nr 589978). Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009r., w sprawie II CSK 12/09, opublikowany w LEX Nr 515722). Zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007r., w sprawie II CSK 452/06, opublikowany w OSNC-ZD z 2008r., Nr 1, poz. 20) oraz uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2008r., w sprawie III CZP 72/08, opublikowanej w OSNC z 2009r., Nr 2, poz. 20). Choć powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to jednocześnie w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 15 marca 2002r., w sprawie II CKN 1415/00, opublikowany w LEX Nr 53284 oraz z dnia 29 marca 2006r., w sprawie II PK 163/05, opublikowany w OSNP z 2007r., Nr 5-6, poz. 71). W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2004r., w sprawie V CK 528/03, opublikowany w LEX Nr 188496 oraz z dnia 21 września 2005r., w sprawie V CK 139/05, opublikowany w LEX Nr 186929). Tak zwanej prekluzji ulega więc tylko ten materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd, natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003r., w sprawie III CZP 97/02, opublikowany w OSNC z 2003r., Nr 12, poz. 160).

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze w sprawie IV Pm 2/09 wyznaczył „powodowi drogę zawodową”. Zatem Sąd I instancji w niniejszej sprawie był zobowiązany jedynie dokonać przeliczenia należnej powodowi renty w oparciu o ustalenia dokonane w sprawie IV Pm 2/09. Dokonując wyliczenia renty wyrównawczej zachodziła konieczność ustalenia wysokości potencjalnej emerytury górniczej w okresie spornym, uwzględniając fakt, że od 2009r. świadczenie to podlegało waloryzacji.

O kosztach sądowych Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 100 zd. drugie k.p.c., oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd I instancji nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości uznanego w odpowiedzi na pozew powództwa.

Apelację wniósł powód, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na jego rzecz renty wyrównawczej „do poziomu pracowników porównawczych”, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu.

Na uzasadnienie podano, że pracownicy porównawczy K. G. i K. T. są emerytami od co najmniej 2009 roku, i ich świadczenia emerytalne wynoszą po 4 500 zł miesięcznie. Pracownicy porównawczy, będąc na emeryturze, są zdrowi i mogą uzyskiwać dodatkowe dochody. Natomiast powód jest ciągle niezdolny do pracy i nie może świadczyć pracy.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 roku Sąd I instancji ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 59 315 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

Na uzasadnienie podano, że wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy podnieść, że postępowanie apelacyjne jest merytorycznym sądzeniem sprawy, a więc wyrok Sądu II instancji musi opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach – zarówno faktycznych, jak i prawnych, choćby przez odpowiednie jasne stwierdzenie, że Sąd II instancji przyjmuje ustalenia Sądu I instancji za własne.

Przyjmując ustalenia Sądu I instancji za własne i dzieląc jego rozważania prawne czynione na kanwie norm prawnych zawartych w art. 907 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. należało uznać apelację powoda za bezzasadną.

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony przed Sądem I instancji, należało uznać że Sąd ten poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku.

Należy przypomnieć, że pozwana ponosi odpowiedzialność za szkody powoda w dochodach. Prawomocnym wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie IV Pm 2/09 ustalono, że gdyby nie utrata zdolności do pracy górniczej w następstwie wypadku przy pracy z dnia 28 stycznia 1998 roku, to powód z dniem 1 stycznia 2009 roku nabyłby prawo do emerytury górniczej. W związku z tym Sąd Rejonowy w Zabrzu w sprawie IV Pm 2/09 zlecił biegłemu z zakresu rent wyrównawczych obliczenie między innymi wysokości potencjalnej emerytury górniczej. Biegły Z. G. obliczył, że na dzień 1 stycznia 2009 roku wysokość potencjalnej emerytury powoda wynosi 3 668,50 zł brutto (3 008,74 zł netto).

Prawidłowo Sąd I instancji przyjął, że ustalone w sprawie IV Pm 2/09 kryterium obliczenia szkody powoda w dochodach jest wiążące dla Sądu i stron procesu w kolejnych powództwach o zmianę wysokości renty wyrównawczej (art. 907 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Na tę okoliczność Sąd I instancji przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, które Sąd Okręgowy podziela w całości. Zatem powód z dniem 1 stycznia 2009 roku uzyskał status potencjalnego emeryta w miejsce potencjalnego pracownika. Powód w niniejszej sprawie nie może domagać się ustalenia na nowo wysokości potencjalnej emerytury na podstawie dochodów pracowników porównawczych, bowiem w sprawie IV Pm 2/09 Sąd Rejonowy w Zabrzu ustalił wysokość potencjalnej emerytury na dzień nabycia przez powoda prawa do potencjalnej emerytury. Słusznie wskazał Sąd I instancji, że podwyższenie renty wyrównawczej powoda może opierać się na wzroście potencjalnej emerytury, która podlega corocznej waloryzacji na zasadach określonych w przepisach z zakresu emerytur i rent z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Skoro Sąd I instancji dysponował aktami sprawy IV Pm 2/09, w których znajdują pierwsze wyliczenia z zakresu potencjalnej emerytury, to zbędne okazało się ustalanie wysokości dochodu pracowników porównawczych. Biegły sądowy Z. G. w niniejszej

sprawie sporządził opinię na piśmie, gdzie dokonał waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych i obliczył nową szkodę w dochodach. Z wyliczeń biegłego wynika, że co roku potencjalna emerytura powoda wzrasta wskutek jej waloryzacji. Biegły dokonał wyliczeń brutto i netto. Wysokość potencjalnej emerytury brutto wynosi około 4 500 zł; jednakże dla potrzeb ustalenia wysokości renty wyrównawczej przyjmuje się kwoty netto.

Należy w tym miejscu przytoczyć stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym rentę odszkodowawczą (regulowaną przepisami Kodeksu cywilnego) wylicza się w wartościach netto (bez uwzględnienia tej części potencjalnych dochodów, którą należałoby potraktować jako zaliczkę na podatek dochodowy oraz składkę na ubezpieczenia społeczne, ponieważ odszkodowanie cywilne nie jest przychodem podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych ani oskładkowaniu składkami na ubezpieczenia społeczne). Renta o charakterze odszkodowawczym nie jest przychodem ze stosunku pracy. Nadto, po osiągnięciu wieku emerytalnego przez górnika, który w wyniku wypadku przy pracy utracił zdolność do wykonywania pracy w tym zawodzie, renta wyrównawcza powinna stanowić różnicę między emeryturą, jaką uzyskałby po przepracowaniu wymaganego okresu, a rentą wypadkową z ubezpieczenia społecznego. Tę samą zasadę stosuje się w przypadku upływu od daty podjęcia zatrudnienia w charakterze górnika okresu uprawniającego do emerytury bez względu na wiek (tzw. wcześniejszej emerytury górniczej) – wyrok z dnia 23 listopada 2010 roku, w sprawie I PK 47/10, opublikowany w LEX Nr 707403.

Powód podnosi, że gdyby nie skutki wypadku przy pracy, to podjąłby zatrudnienie. Podobnie postępują pracownicy porównawczy, którzy będąc na emeryturze, podejmują pracę zarobkową.

Zgodnie z art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. to na powodzie spoczywa ciężar dowodu i wykazanie, że gdyby nie wypadek przy pracy, to podjąłby pracę zarobkową po uzyskaniu prawa do emerytury górniczej. Powód ograniczył się wyłącznie do podniesienia takiego twierdzenia, przy czym w żaden sposób go nie wykazał.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną. O kosztach procesu orzeczono w pkt. 2 wyroku w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 6, § 9 ust. 1 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804), zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR (del.) Renata Stańczak (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grzegorz Tyrka (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia